

Arrest

nr. 250 248 van 2 maart 2021
in de zaak RvV X / II

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaten T. BARTOS en I. MILLER
Rue Sous-le-Château 13
4460 GRACE-HOLLOGNE

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie.

DE VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Roemeense nationaliteit te zijn, op 11 december 2020 heeft ingediend om de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie van 1 december 2020 tot het opleggen van een inreisverbod.

Gezien titel *Ibis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 12 januari 2021, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 2 februari 2021.

Gehoord het verslag van kamervoorzitter J. CAMU.

Gehoord de opmerkingen van advocaat I. MILLER, die *loco* advocaten T. BARTOS en I. MILLER verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat L. BRACKE, die *loco* advocaten C. DECORDIER en T. BRICOUT verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

Op 1 december 2020 legt de gemachtigde van de bevoegde staatssecretaris (hierna: de gemachtigde) de verzoekende partij een inreisverbod op van acht jaar.

Dit is de bestreden beslissing, en ze is als volgt gemotiveerd:

“Aan de Heer:

Naam: M.

Voor naam: D.-A.

Geboortedatum: 02.07.1985

Geboorteplaats: Prahova

Nationaliteit: Roemenië

wordt een inreisverbod voor 8 jaar opgelegd voor het grondgebied van België.
De beslissing tot verwijdering van 20.11.2020 gaat gepaard met dit inreisverbod.
REDEN VAN DE BESLISSING:

Het inreisverbod wordt afgegeven in toepassing van het hierna vermelde artikel van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en op grond van volgende feiten:

Overeenkomstig artikel 44nonies van de Wet 15/12/1980:

□ Gaat de beslissing tot verwijdering gepaard met een inreisverbod omdat de burger van de Unie een ernstige bedreiging vormt voor de openbare orde of de nationale veiligheid.

Betrokkene heeft zich schuldig gemaakt aan gewone diefstal en vereniging van misdadigers, feiten waarvoor hij werd veroordeeld door de Correctionele Rechtbank van Mechelen op 19.10.2020 tot 1 jaar gevangenisstraf en diefstal met braak/inklimming/valse sleutels, poging tot misdaad en bendevoorming-deelname waarvoor hij werd veroordeeld door de Correctionele Rechtbank van Leuven op 30.03.2011 tot 1 jaar gevangenisstraf waarvan de helft met uitstel. Betrokkene werd betrapt bij de diefstal van meerdere gsm's in een schoenwinkel in het gezelschap van twee kompanen (zie aanhoudingsmandaat dd. 06.08.2020). De door beklagde gepleegde feiten getuigen van een gebrek aan normbesef en van het zoeken naar gemakkelijk geldgewin zonder respect voor andermans eigendomsrecht. Dergelijke feiten kunnen bijzonder traumatiserend zijn voor de slachtoffers en voeden het onveiligheidsgevoel van de burgers. Bovendien werd betrokkene in 2011 veroordeeld voor gelijkaardige feiten. Gezien het winstgevend karakter van deze feiten en gelet op de herhaling van deze feiten kan worden afgeleid dat betrokkene door zijn gedrag geacht wordt een actuele en werkelijke, en voldoende ernstige bedreiging voor de openbare orde te vormen.

Betrokkene ondertekende het ontvangstbewijs van de vragenlijst hoorplicht op 07.08.2020. Betrokkene liet echter na deze vragenlijst in te vullen en aan de Administratie over te maken. Aldus liet betrokkene op eigen initiatief na de Administratie in kennis te stellen van de specifieke elementen die zijn dossier kenmerken toen hem de gelegenheid gegeven werd om nuttig voor zijn belangen op te komen en zijn standpunt op een daadwerkelijke en nuttige wijze kenbaar te maken.

Betrokkene heeft niet getwijfeld om op illegale wijze in België te verblijven en om de openbare orde zeer ernstig te verstoren. Gelet op al deze elementen, het belang van de immigratiecontrole, het handhaven van de openbare orde, de familiale en medische situatie van betrokkene, en het feit dat betrokkene een actuele en werkelijke, en voldoende ernstige bedreiging voor de openbare orde vormt, is een inreisverbod 8 jaar proportioneel.”

2. Onderzoek van het beroep

2.1. In een enig middel voert de verzoekende partij de schending aan van de artikelen 44nonies en 74/11 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet), van de artikelen 2 en 3 van de wet betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen van 29 juli 1991, van het zorgvuldigheidsbeginsel en van de motiveringsplicht.

De verzoekende partij licht haar enig middel als volgt toe:

“L'Office des Etrangers motive sa décision de la manière suivante :

(...)

L'Office des Etrangers considère que les faits commis par le requérant témoignent d'un manque de normalité dans son chef et de la recherche d'argent facile sans respect des droits de propriété d'autrui.

Plus précisément, l'Office des Etrangers estime que les faits commis par le requérant peuvent être particulièrement traumatisants pour les victimes et qu'ils sont susceptibles d'alimenter le sentiment d'insécurité des citoyens.

En d'autres mots, l'attitude du requérant est susceptible de porter atteinte à l'ordre public et son comportement constitue une menace actuelle et suffisamment grave affectant les intérêts fondamentaux de la société.

3.2.

L'article 44nonies de la loi sur les étrangers prévoit que :

(...)

L'article 44nonies de la loi du 15 décembre 1980 n'autorise pas l'adoption automatique d'une interdiction d'entrée. En effet, la disposition prévoit en des termes clairs que le ministre ou son délégué peut assortir un ordre de quitter le territoire d'une interdiction d'entrée sur le territoire du Royaume « uniquement pour des raisons d'ordre public, de sécurité nationale ou de santé publique ».

De plus, l'article 44nonies prévoit que la durée de l'interdiction d'entrée doit être fixée en fonction des circonstances propres à chaque espèce. La disposition stipule que la durée de l'interdiction d'entrée est déterminée « en tenant compte de toutes les circonstances propres à chaque cas », tout en fixant un délai maximum de cinq ans pouvant être revu à la hausse si l'intéressé constitue une menace grave pour l'ordre public ou la sécurité nationale.

L'article 74/11 de la loi sur les étrangers prévoit que :

(...)

L'article 74/11 de la loi du 15 décembre 1980 n'autorise pas l'adoption automatique d'une interdiction d'entrée. Il enjoint d'opérer une évaluation au cas par cas, qu'il encadre en fixant la durée maximale de l'interdiction d'entrée et en énumérant les diverses hypothèses dans lesquelles une interdiction d'entrée ne peut pas être édictée.

La durée de l'interdiction d'entrée doit être fixée en fonction des circonstances propres à chaque espèce. L'article 74/11, § 1er, de la loi du 15 décembre 1980 prévoit que la durée de l'interdiction d'entrée est déterminée « en tenant compte de toutes les circonstances propres à chaque cas », tout en fixant deux délais maximums.

Le premier délai maximum, de trois ans, concerne le ressortissant de pays tiers qui ne répond pas aux conditions pour bénéficier d'un délai de départ volontaire ou qui n'a pas exécuté une décision d'éloignement antérieure. Le second délai maximum, de cinq ans, concerne le ressortissant de pays tiers qui a commis une fraude au séjour ou un mariage de convenance. Ce délai maximum de cinq ans peut être étendu au-delà pour l'étranger qui présente un danger pour l'ordre public ou la sécurité nationale.

3.3.

L'Office des Etrangers n'explique pas plus les raisons pour lesquelles le requérant constitue « une menace grave pour l'ordre public ou la sécurité nationale ».

A tout le moins, le requérant reproche à la partie adverse d'avoir mal motivé sa décision quant aux raisons pour lesquelles il considère que le requérant est une menace grave pour l'ordre public ou la sécurité nationale.

En effet, il apparaît que le requérant a été condamné les 30 mars 2011 et 19 octobre 2020 pour des faits de vols et pour participation à une association de malfaiteurs.

La partie défenderesse aurait dû étayer davantage les raisons pour lesquelles elle considère que le requérant est une menace grave pour l'ordre public ou la sécurité nationale dès lors que le simple constat d'une condamnation définitive ne peut suffire à justifier la menace sérieuse et actuelle et que mis à part le fait que le requérant s'est rendu coupable d'infractions pénales, la motivation de l'acte attaqué ne permet pas au requérant de comprendre les raisons qui ont conduit, in specie, la partie défenderesse à lui appliquer la sanction très sévère de huit années d'interdiction d'entrée sur le territoire, dès lors que le requérant est dans l'impossibilité de comprendre quel critère, fait ou élément a permis d'arriver à une interdiction aussi forte de huit ans.

Or, l'arrêt C-240/17 prononcé le 16 janvier 2018 par la Cour de justice de l'Union européenne précise la portée à donner à la notion de menace pour l'ordre public et la sécurité nationale dans le cadre des décisions de retour et des interdictions d'entrée sur le territoire des États membres. Selon cet arrêt : « S'agissant, d'une part, de la possibilité pour les autorités finlandaises d'adopter une décision de retour assortie d'une interdiction d'entrée à l'encontre de E. dans ces circonstances, il ressort du libellé même de l'article 6, paragraphe 2, de la directive 2008/115 que ces autorités étaient tenues d'adopter une telle

décision de retour et, en vertu de l'article 11 de cette directive, de l'assortir d'une interdiction d'entrée, pour autant que l'ordre public et la sécurité nationale l'imposent, ce qu'il appartient toutefois au juge national de vérifier au regard de la jurisprudence pertinente de la Cour (voir, en ce sens, arrêt du 11 juin 2015, Zh. et O., C- 554/13, EU:C:2015:377, points 50 à 52 ainsi que 54). [...] Dans ce cas, il convient de rappeler qu'un Etat membre est tenu d'apprécier la notion de 'danger pour l'ordre public', au sens de la directive 2008/115, au cas par cas, afin de vérifier si le comportement personnel du ressortissant de pays tiers concerné constitue un danger réel et actuel pour l'ordre public, sachant que la simple circonstance que ledit ressortissant a fait l'objet d'une condamnation pénale ne suffit pas en elle-même à caractériser un tel danger (voir, en ce sens, arrêt du 11 juin 2015, Zh. et O., C-554/13, EU:C:2015:377, points 50 ainsi que 54) ».

Il incombe dès lors à l'autorité de démontrer que, par son comportement personnel, l'intéressé constitue une menace réelle, actuelle et suffisamment grave pour un intérêt fondamental de la société (nous soulignons).

Il apparaît «qu'un État membre est tenu d'apprécier la notion de 'danger pour l'ordre public', au sens de la directive 2008/115, au cas par cas, afin de vérifier si le comportement personnel du ressortissant de pays tiers concerné constitue un danger réel et actuel pour l'ordre public, sachant que la simple circonstance que ledit ressortissant a fait l'objet d'une condamnation pénale ne suffit pas en elle-même à caractériser un tel danger».

Il apparaît que l'Office des Etrangers n'explique pas en quoi le requérant constitue une menace réelle, actuellement et suffisamment grave pour un intérêt fondamental de la société.

3.4.

En outre, l'obligation de motivation formelle à laquelle est tenue l'autorité administrative doit permettre au destinataire de la décision de connaître les raisons sur lesquelles se fonde celle-ci, sans que l'autorité ne soit toutefois tenue d'explicitier les motifs de ces motifs.

Ainsi, il ressort des termes dans laquelle la décision est formulée que l'affirmation « dat de burger van de Unie een ernstige bedreiging vormt voor de openbare orde of de nationale veiligheid », dont il est fait état à l'appui de la décision querellée, est presque exclusivement déduite du seul constat des deux condamnations dont celui-ci a fait l'objet, en raison d'infractions commises par lui, sans autre précision permettant de comprendre sur quels éléments - autres que l'existence-même de ces condamnations et infractions - la partie défenderesse s'est appuyée pour affirmer le risque vanté.

La référence à une condamnation datant d'il y a plus de neuf ans pour laquelle un suris a été prononcée pour la moitié de la peine ainsi qu'à une seconde condamnation pour une courte peine d'emprisonnement d'un an n'est pas suffisant au regard de l'obligation de motivation formelle à laquelle est tenue l'autorité administrative.

Par exemple, aucun élément concernant la nature et la gravité des actes ayant donné lieu à la première condamnation, en mars 2011, n'a été mentionné dans la décision querellée. L'Office des Etrangers évoque uniquement des vols avec effraction/escalade/fausses clés, une tentative de crime et une participation à un « gang » de malfaiteurs, sans pour autant donner de plus amples informations sur le contexte et les circonstances de ces faits.

Il apparaît dès lors que l'Office des Etrangers n'a pas motivé correctement l'acte attaqué conformément à la législation applicable.

En effet, la partie défenderesse s'est uniquement focalisée sur les condamnations pénales encourues par le requérant, sans avoir procédé à une analyse de la dangerosité actuelle de ce dernier et sans avoir expliqué concrètement les raisons qui témoignent de l'existence d'une menace réelle, actuelle et suffisamment grave, affectant un intérêt fondamental de la société.

En conséquence, il y a lieu d'ordonner l'annulation de l'interdiction d'entrée lui notifié le 1^{er} décembre 2020."

2.2. De artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen verplichten de administratieve overheid ertoe in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de bestreden beslissing ten gronde liggen en dit op afdoende wijze. Het afdoend karakter van de motivering betekent dat de motivering pertinent moet zijn, dit wil zeggen

dat ze duidelijk met de beslissing te maken moet hebben, en dat ze draagkrachtig moet zijn, met name dat de aangehaalde redenen moeten volstaan om de beslissing te dragen.

De belangrijkste bestaansreden van deze uitdrukkelijk motiveringsplicht bestaat erin dat de betrokkene in de hem aanbelangende beslissing zelf de motieven moet kunnen aantreffen op grond waarvan ze werd genomen, derwijze dat blijkt, of minstens kan worden nagegaan of de overheid is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan binnen de perken van de redelijkheid tot haar beslissing is gekomen, opdat de betrokkene met kennis van zaken zou kunnen uitmaken of het aangewezen is de beslissing met een annulatieberoep te bestrijden (cf. RvS 30 oktober 2014, nr. 228.963; RvS 17 december 2014, nr. 229.582).

De materiële motiveringsplicht houdt in dat iedere administratieve rechtshandeling moet steunen op deugdelijke motieven, dit zijn motieven waarvan het feitelijk bestaan naar behoren bewezen is en die in rechte ter verantwoording van die handeling in aanmerking genomen kunnen worden (RvS 14 juli 2008, nr. 185.388; RvS 20 september 2011, nr. 215.206; RvS 5 december 2011, nr. 216.669).

Het zorgvuldigheidsbeginsel houdt in dat het bestuur zijn beslissing op zorgvuldige wijze moet voorbereiden. Dit impliceert dat de beslissing dient te steunen op werkelijk bestaande en concrete feiten die met de vereiste zorgvuldigheid werden vastgesteld. De zorgvuldigheidsplicht legt de overheid onder meer op om zorgvuldig te werk te gaan bij de voorbereiding van de beslissing en ervoor te zorgen dat de feitelijke en juridische aspecten van het dossier deugdelijk onderzocht worden, zodat zij met kennis van zaken kan beslissen (RvS 22 november 2012, nr. 221.475).

Zowel bij het beoordelen van de zorgvuldigheidsplicht als bij de beoordeling van de materiële motiveringsplicht, treedt de Raad niet op als rechter in hoger beroep die de ware toedracht van de feiten gaat vaststellen. Hij onderzoekt enkel of de overheid in redelijkheid is kunnen komen tot de door haar gedane feitenvaststelling en of er in het dossier geen gegevens voorhanden zijn die met die vaststelling onverenigbaar zijn. Verder toetst de Raad in het kader van zijn wettigheidstoezicht of het bestuur is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of het de feitelijke vaststellingen correct heeft beoordeeld en of het op grond daarvan niet onredelijk tot zijn besluit is gekomen (cf. RvS 7 december 2001, nr. 101.624).

Uit de motieven van de bestreden beslissing blijkt dat ze werd genomen op grond van artikel 44 *nonies* van de Vreemdelingenwet. Deze bepaling luidt als volgt:

“§ 1. Wanneer een bevel om het grondgebied te verlaten wordt genomen ten aanzien van een burger van de Unie of zijn familielid, kan de minister of zijn gemachtigde dit bevel met een inreisverbod voor het grondgebied van het Rijk gepaard laten gaan, en dit uitsluitend om redenen van openbare orde, nationale veiligheid of volksgezondheid.

§ 2. De duur van het inreisverbod mag vijf jaar niet overschrijden, behalve indien de burger van de Unie of zijn familielid een ernstige bedreiging is voor de openbare orde of de nationale veiligheid.

De duur wordt vastgesteld door rekening te houden met alle specifieke omstandigheden van elk geval.

§ 3. Het inreisverbod kan niet ingaan tegen het recht op internationale bescherming.”

De verzoekende partij is van Roemeense afkomst en is dus een Unieburger. Uit artikel 44 *nonies*, §§1 en 2 van de Vreemdelingenwet blijkt het bestuur de verzoekende partij uitsluitend om redenen van openbare orde, nationale veiligheid of volksgezondheid een inreisverbod mag opleggen en dat de duur van het inreisverbod enkel 5 jaar mag overschrijden als de verzoekende partij een ernstige bedreiging is voor de openbare orde of de nationale veiligheid.

De verzoekende partij haalt ook artikel 74/11 van de Vreemdelingenwet aan, maar deze bepaling is *in casu* niet van toepassing omdat zij enkel van toepassing is op derdelanders, terwijl de verzoekende partij een Unieburger is. Dit onderdeel is niet ontvankelijk.

Uit de motieven van de bestreden beslissing blijkt duidelijk dat de verwerende partij van oordeel is dat de verzoekende partij een ernstige bedreiging vormt voor de openbare orde en de nationale veiligheid en dat zij door haar gedrag geacht wordt een actuele, werkelijke, en voldoende ernstige bedreiging te zijn voor de openbare orde. De verwerende partij motiveert de bestreden beslissing als volgt:

“Overeenkomstig artikel 44nonies van de Wet 15/12/1980:

□ *Gaat de beslissing tot verwijdering gepaard met een inreisverbod omdat de burger van de Unie een ernstige bedreiging vormt voor de openbare orde of de nationale veiligheid.*

Betrokkene heeft zich schuldig gemaakt aan gewone diefstal en vereniging van misdadigers, feiten waarvoor hij werd veroordeeld door de Correctionele Rechtbank van Mechelen op 19.10.2020 tot 1 jaar gevangenisstraf en diefstal met braak/inklimming/valse sleutels, poging tot misdaad en bendevoorming-deelname waarvoor hij werd veroordeeld door de Correctionele Rechtbank van Leuven op 30.03.2011 tot 1 jaar gevangenisstraf waarvan de helft met uitstel. Betrokkene werd betrapt bij de diefstal van meerdere gsm's in een schoenwinkel in het gezelschap van twee kompanen (zie aanhoudingsmandaat dd. 06.08.2020). De door beklagde gepleegde feiten getuigen van een gebrek aan normbesef en van het zoeken naar gemakkelijk geldgewin zonder respect voor andermans eigendomsrecht. Dergelijke feiten kunnen bijzonder traumatiserend zijn voor de slachtoffers en voeden het onveiligheidsgevoel van de burgers. Bovendien werd betrokkene in 2011 veroordeeld voor gelijkaardige feiten. Gezien het winstgevend karakter van deze feiten en gelet op de herhaling van deze feiten kan worden afgeleid dat betrokkene door zijn gedrag geacht wordt een actuele en werkelijke, en voldoende ernstige bedreiging voor de openbare orde te vormen.”

In tegenstelling tot wat de verzoekende partij in haar enig middel voorhoudt heeft de verwerende partij in de bestreden beslissing wel degelijk gespecificeerd voor welke misdrijven de verzoekende partij werd veroordeeld. Voor de recente veroordeling van 19 oktober 2020 ging het om gewone diefstal en vereniging van misdadigers, waarvoor de verzoekende partij werd veroordeeld tot één jaar gevangenisstraf. De verwerende partij specificeert in de bestreden beslissing dat de verzoekende partij *werd betrapt bij de diefstal van meerdere gsm's in een schoenwinkel in het gezelschap van twee kompanen en zij verwijst naar het aanhoudingsmandaat van 6 augustus 2020*. Voor de veroordeling van 30 maart 2011 ging het om diefstal met braak/inklimming/valse sleutels, poging tot misdaad en bendevoorming-deelname, waarvoor zij ook één jaar gevangenisstraf kreeg, voor de helft met uitstel. Verder gaat de verwerende partij, ook in tegenstelling tot wat de verzoekende partij voorhoudt in haar enig middel, wel degelijk in op de specifieke omstandigheden van het geval waar zij motiveert dat *“De door beklagde gepleegde feiten getuigen van een gebrek aan normbesef en van het zoeken naar gemakkelijk geldgewin zonder respect voor andermans eigendomsrecht. Dergelijke feiten kunnen bijzonder traumatiserend zijn voor de slachtoffers en voeden het onveiligheidsgevoel van de burgers. Bovendien werd betrokkene in 2011 veroordeeld voor gelijkaardige feiten. Gezien het winstgevend karakter van deze feiten en gelet op de herhaling van deze feiten kan worden afgeleid dat betrokkene door zijn gedrag geacht wordt een actuele en werkelijke, en voldoende ernstige bedreiging voor de openbare orde te vormen”*. De argumentatie op deze punten van de verzoekende partij in haar enig middel mist dan ook feitelijke grondslag.

De Raad merkt op dat de verzoekende partij deze motieven helemaal niet betwist, zodat deze dan ook overeind blijven. Bovendien blijkt uit deze motieven dat de verwerende partij zich helemaal niet beperkt heeft tot de loutere verwijzing naar twee veroordelingen om tot haar conclusie in de bestreden beslissing te komen.

Bovendien acht de Raad het niet kennelijk onredelijk van de verwerende partij om op basis van twee veroordelingen voor gelijkaardige feiten (onder meer diefstal), te concluderen dat *“De door beklagde gepleegde feiten getuigen van een gebrek aan normbesef en van het zoeken naar gemakkelijk geldgewin zonder respect voor andermans eigendomsrecht. Dergelijke feiten kunnen bijzonder traumatiserend zijn voor de slachtoffers en voeden het onveiligheidsgevoel van de burgers. Bovendien werd betrokkene in 2011 veroordeeld voor gelijkaardige feiten. Gezien het winstgevend karakter van deze feiten en gelet op de herhaling van deze feiten kan worden afgeleid dat betrokkene door zijn gedrag geacht wordt een actuele en werkelijke, en voldoende ernstige bedreiging voor de openbare orde te vormen”*. De verzoekende partij maakt het tegendeel alvast niet aannemelijk in haar enig middel.

Uit voorgaande bespreking is gebleken dat de verzoekende partij de schending van de door haar opgeworpen bepalingen en beginselen niet aannemelijk heeft gemaakt, noch heeft zij aannemelijk gemaakt dat de bestreden beslissing op kennelijk onredelijke wijze werd genomen.

Het enig middel is, voor zover ontvankelijk, niet gegrond.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel.

Het beroep tot nietigverklaring wordt verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op twee maart tweeduizend eenentwintig door:

mevr. J. CAMU,

kamervoorzitter.

mevr. C. VAN DEN WYNGAERT,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

C. VAN DEN WYNGAERT

J. CAMU